

ROMAN

Een schone zaak

DEEANNE
GIST

Deeanne Gist

Een schone zaak

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KOK

*Voor mijn Bruidegom,
Die ik liefheb met mijn hele hart,
mijn hele ziel, mijn hele verstand
en al mijn kracht.*

Proloog

Met een plof liet de cowboy met zijn gebruide huid, blonde haar en blauwe ogen een pak bankbiljetten op de tafel van de veilingmeester vallen. ‘Ik denk dat ik die lunchmand maar neem.’ Hij draaide zich om en pikte met zijn priemende blik Esther Sreckelmeyer uit de menigte. ‘Tenminste, als de dame het goedvindt, juffrouw –’

‘Es-sie!’ riep haar moeder.

Het tienjarige meisje keek naar de slaapkamerdeur en toen weer naar haar ‘cowboy’.

‘Ik wil de inhoud van mijn mand graag met u delen, meneer,’ fluisterde ze, ‘maar wilt u me een ogenblik excuseren? Ik ben zo terug, dat belooft ik.’

Essie zwaaide de deur open en liet haar onafhankelijkheidsfeest, dat bevolkt werd door beeldjes, babypoppen en fantasievrienden, zonder aarzeling achter. ‘Ik kom eraan, moeder!’

Ze sprong op de trapeuning, gleed helemaal naar beneden en besloot met een perfecte landing: voeten naast elkaar, rug recht, handen in de lucht. Zoals die mooie dames in het circus landden als ze van de trapeze sprongen.

‘Essie. Hoe vaak heb ik je nu gezegd dat je niet van de leuning mag glijden?’

Ze draaide zich met een ruk om. ‘Papa! Ik wist niet dat u thuis was.’

‘Nee, dat blijkt.’ Haar vader schudde zijn hoofd. ‘Als je klaar bent met je moeder, moet je een opstel van honderd woorden schrijven over de redenen waarom vrouwen niet van leuning mogen glijden. Het moet voor het eten op mijn bureau liggen.’

‘Ja, papa.’

Hij trok aan haar vlecht. ‘Opschieten maar, kleintje. Ik zie je bij het avondeten.’

Ze wierp zich in zijn armen. ‘Ik zal mijn best doen, echt waar. Maar het is gewoon zo leuk. En ik ben er heel goed in. Ik val er nooit meer af. En als ik bij het circus wil als ik groot ben, dan moet ik oefenen.’

Hij klopte haar op de rug. ‘Ik dacht dat je wilde trouwen en moeder worden als je groot bent.’

Ze schonk haar vader een brede lach. ‘Dat wil ik ook, papa. Heb ik het u niet verteld? Ik ga met een cowboy trouwen of met de ringmeester van een circus. Maar wie het ook is, hij moet mijn lunchmand kopen op Onafhankelijkheidsdag.’

Sullivan Spreckelmeyer knipperde verbaasd met zijn ogen, maar Essie had geen tijd om het uit te leggen. Moeder hield er niet van als ze treuzelde.

Esther Spreckelmeyer had een hekel aan de vierde juli: Onafhankelijkheidsdag. Juist deze dag herinnerde haar eraan dat iedereen op de wereld twee aan twee ging. Iedereen, behalve zij. Ze was liever thuisgebleven, maar haar vader, de rechter van het 35e juridische district, verwachtte dat zijn gezin alle feesten en partijen bezocht.

In de rust van de keuken van haar ouderlijk huis had ze besloten dat het dit jaar anders zou gaan. Ze was vorige week dertig geworden en ze moest een man hebben. *Nu.*

Ze streek de rood-witte strik om het handvat van haar mand glad en controleerde nog één keer de inhoud. Gebraden kip, zoete aardappels, maïs, worteltjes met dille, erwtenkoekjes, gevulde eieren, koeientong en bramentaartjes.

Goed kunnen koken was van het grootste belang voor een man die op zoek was naar een vrouw. Degene die vandaag op de veiling haar lunchmand kocht, moest weten dat hij bij Essie goed verzorgd zou worden.

Haar vader kwam de keuken binnen en trok zijn lichte zomerjasje aan. ‘Wat heb je dit jaar in je mand, kind?’

Ze haalde diep adem. ‘Ik wil niet dat u erop gaat bieden, papa. En de sheriff ook niet.’

Haar vader kwam bij haar staan. ‘Waarom niet? Wat is er mis mee als je vader of je oom hem wint?’

‘Als jullie tweeën bieden, waagt niemand anders het zelfs maar om te proberen.’

Hij fronste zijn grijze wenkbrauwen. ‘Maar het is al jaren zo dat niemand een poging doet, afgezien dan van dat jongmens, Ewing.’

Essie kromp in elkaar. Ewing Wortham was zeven jaar jonger

dan zij en volgde haar als een schaduw. Op de rijpe leeftijd van tien jaar had hij twee miezerige penny's geboden voor haar mand. Het was duidelijk dat niemand het hart had om tegen hem op te bieden en jaar na jaar bood hij trots zijn twee cent. Ze had hem met liefde kunnen wurgen.

Ze was vroeg de lengte in gegroeid en had laat rondingen gekregen. Dat gevoegd bij haar liefde voor de buitenlucht en haar neiging om de bewondering van onverbetelijke kleine jongens aan te trekken, had gemaakt dat haar mand vaker wel dan niet was overgeslagen. Zeker sinds Ewing was weggegaan om te studeren.

Ze slikte en stak haar kin in de lucht. 'Toch wil ik niet dat jullie erop bieden, papa.'

'Ik begrijp het niet.'

'Als jullie allebei niet bieden, zal iemand anders zich opwerpen.'

'Doe niet zo bespottelijk,' zei haar moeder, die de keuken binnenkwam en een losse krul onder haar hoed stopte. 'Niemand gaat op jouw mand bieden, Essie. Kom, we gaan. Anders komen we te laat.'

Haar vader deed de deur open en haar moeder stapte naar buiten, waarbij de tafzijde af en toe onder haar rok van gevlamde zijde uit piepte. Essie greep de tafelrand vast en bleef staan waar ze stond.

'Ga je mee?' vroeg haar vader.

'Alleen als u belooft niet te bieden.'

Hij rechte zijn rug. Het was niet moeilijk te begrijpen waarom de inwoners van Corsicana hem steeds weer kozen voor een nieuwe termijn. Alles in zijn houding straalde zelfvertrouwen en rust uit. Zijn krachtige gestalte, zijn indrukwekkende houding, zijn scherpe ogen, zijn vlotte lach.

'Kom mee, Sullivan,' riep haar moeder. 'Waar wacht je nog op?'

Hij verzette echter geen stap. 'Dan zal ik moeten weggaan tijdens de veiling, Essie. Ik zou het niet kunnen verdragen als Ralph je mand omhooghoudt en niemand biedt.'

‘Dat gaat niet gebeuren.’

Hij trok aan zijn oorleltje. ‘Goed dan. Je oom en ik zullen wegglijpen, voordat je mand geveild wordt. Als je het zeker weet.’

‘Ik weet het zeker.’

Maar ze wist het niet zo zeker. En tussen hun aankomst in het park en het begin van de veiling wankelde Essies zelfverzekerdheid. Stel dat iemand ouder dan haar vader bood? Of iemand veel jonger dan zij? Stel dat *niemand* een bod uitbracht?

Ze keek naar de blauwe lucht die zich boven hun kleine stadje in het oosten van Texas uitstreckte en zond een schietgebedje op. Ze wilde per slot van rekening alleen maar een man, een huis en een paar kleine bengels. Was dat zo veel gevraagd? God gebood Zijn kinderen vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en de aarde te bevolken, en Essie was van plan haar bijdrage te leveren.

Toen ze niet veel later het park binnenliepen, zag Essie meneer Roland het met rood-wit-blauwe slingers versierde podium op stappen. Het volgende moment stak hij twee vingers in zijn mond en floot, en het doordringende geluid sneed door het geroezemoes van de menigte. De stadgenoten werden rustig en verzamelden zich om het podium. Essie legde een hand op haar maag om haar zenuwen te bedaren.

De tafels naast het podium stonden vol met manden in allerlei soorten en maten en kleuren. Hoewel er geen namen op stonden, wist iedereen welke mand van wie was, want de linten of prulletjes aan een mand onthulden de identiteit van het meisje zo duidelijk als Dunn Bennett-porselein herkenbaar was aan de gestempelde bijenkorf.

Ze zette haar smaakvolle hoed met het zijden gaaswerk, een mooie pluim en twee bosjes rozen afgezet met rood-witte gingang recht. Ze had hem speciaal voor dit evenement besteld uit de Montgomery Ward-catalogus, in de wetenschap dat hij mooi zou staan bij haar lichtblonde haar, dat ze in een stevige wrong in haar nek had gebonden.

Ze overzag de menigte en slikte. Haar vader en oom Melvin waren nergens te zien. Eerst was Lillie Sues mand aan de beurt. Het bieden begon en de jonge knullen vochten om het voorrecht een maaltijd te delen met de dochter van de dokter.

Essie bekeek de ongetrouwde mannen en weduwnaars van haar eigen leeftijd. Het waren er niet al te veel. Meneer Fouty, een katoenboer uit het zuiden van het stadje. Meneer Wedick, een weduwnaar die tot nu toe drie echtgenotes had overleefd. Meneer Crook, de eigenaar van de nieuwe markthal. Meneer Klocker, meneer Snider en meneer Peebles.

Ze ging alle aanwezige mannen langs en liet iedereen die te oud, te jong, of ongeschikt qua karakter of beroep buiten beschouwing. Er viel een stilte en Essie keerde zich naar het podium.

Meneer Roland hield haar mand omhoog. ‘Kom op, jongens, wie biedt? Als deze mand is van wie ik denk dat hij is, vind je er gegarandeerd iets verrukkelijks in.’

Niemand bood. Essies maag trok samen en ze voelde zich licht worden in haar hoofd. Ze knipperde met haar ogen, in een poging de vlekken in haar blikveld te laten verdwijnen.

‘Nou, jongens. Een mand als deze is meer waard dan een straat in een dobbelspel. Wie begint?’

Nog steeds bracht er niemand een bod uit.

De knappe, kleine Shirley Bunting boog zich naar haar vriendin toe en fluisterde: ‘Ik kan me niet voorstellen waarom zo’n ouwe tang elk jaar met haar mand komt, terwijl ze weet dat niemand hem wil. Wat beschamend voor haar vader.’

Haar vriendin stootte haar aan en knikte naar Essie.

Shirley draaide zich om en zette grote ogen op. ‘O! Hallo, jufvrouw Spreckelmeyer. Wat een heerlijke middag, hè?’

Essie neeg haar hoofd. De meisjes haakten hun armen in elkaar en verdwenen giechelend in de menigte.

‘Waar is Spreckelmeyer?’ riep iemand. ‘Waarom zegt hij niks? We willen op die van Betty Lou bieden.’

Essie concentreerde zich op de veilingmeester en weigerde haar blik af te wenden.

Meneer Roland overzag de menigte en liet zijn blik op haar rusten. 'Waar is uw vader, juffrouw Spreckelmeyer?'

Ze zuchtte bevend. 'Hij is even weg.'

'Nou, waarom zegt u dat dan niet? Ik zet die mand even opzij en als hij terugkomt, laat hij dan maar boven komen, dan kan hij hem krijgen. Ik weet dat de mand zijn geld waard is.'

Ze deed een poging tot een glimlach, maar wist niet of hij lukte. Het bieden op Betty Lous mand begon, die werd gevolgd door die van Beatrice, Flossie, Liza en de rest. Tegen de tijd dat de veiling afgelopen was en iedereen zich had verspreid, stond Essies mand alleen op het podium.

Ze liep er langzaam heen, pakte hem op en liep zonder om te kijken naar huis.

Frederick Fouty

Voordelen:

- *Heeft nog haar*
- *Heeft twee jonge kinderen, dus die zouden niet veel schelen met ons eigen kroost*
- *Werkt hard*
- *Hield van zijn vrouw, God hebbe haar ziel*

Nadelen:

- *Gierig*
- *Rookt*
- *Drinkt sterkedrank*
- *Gaat alleen op zondag naar de kerk en niet op woensdag*
- *Laat de kinderen maar hun gang gaan*

- *Houdt niet van huisdieren*
- *Is geen buitenmens*

Essie sloot haar ogen en tikte met de punt van haar bronzen Ladies' Falcon-pen tegen haar lippen, terwijl ze zich de mannen die aanwezig waren geweest bij de picknick voor de geest probeerde te halen. Ze deed haar ogen open, schreef de naam van meneer Klocker op en beschreef het gelinieerde octavo postpapier vol met zijn goede en slechte eigenschappen.

Binnen een uur had ze een uitvoerige lijst van de begeerlijke – en haalbare – vrijgezellen in Corsicana. Ze blies op de natte inkt en vloeide de vellen af met haar vloeischommel. Het was een beetje angstaanjagend om het zwart-op-wit te zien staan.

Deden mannen dat ook als ze overwogen wie ze het hof wilden maken? Zo ja, wat zou een man dan opschrijven als haar positieve en negatieve punten? Essie zuchtte. Wat het ook was, ze zou ongetwijfeld tekortschieten.

Ze plaatste haar pen in de houder, leunde tegen de rugleuning van haar stoel en bestudeerde de papieren die op haar bureau uitgespreid lagen. *Vader, leid me*, bad ze. *Laat me zien wie het is.*

Maar er kwam geen antwoord.

Met gesloten ogen liet ze haar vinger in een draaiende beweging boven de bladzijden rondgaan, alsof ze in een reusachtige kookpot roerde, en toen landde haar vinger spontaan op een van de papieren. Ze deed haar ogen open.

Meneer Peeples. Zonder haar vinger op te tillen, boog ze een beetje naar rechts om te kunnen lezen waarop ze wees.

Steken stukjes borsthaar uit zijn kraag

Schielijk trok ze haar hand terug. Misschien moest ze er nog maar een nachtje over slapen. Meer over bidden. Maar de volgende ochtend zou ze een man kiezen en op de versier-toer gaan.

Kan ze een willekeurige man ervan overtuigen dat hij haar echtgenoot moet worden?

Essie Spreckelmeyer gedraagt zich niet helemaal zoals het een vrouw betaamt: ze fietst graag, vangt slangen en glijdt van trapleuningen af. Het wordt een hele kunst om een man te vinden die haar uitspattingen kan waarderen. Op de dag dat Essie dertig wordt, besluit ze niet langer af te wachten; ze neemt zelf de teugels in handen.

Essie kiest voor een originele aanpak. Ze noteert de gegevens van alle vrijgezelle mannen uit haar kleine woonplaats in Texas die in aanmerking komen, inclusief hun positieve en negatieve eigenschappen. Vervolgens doet ze haar ogen dicht en prikt met haar vinger een willekeurige naam. Deze man moet haar echtgenoot worden. Maar is hij het daar zelf ook mee eens?

De historische romans van Decanne Gist zitten vol met romantiek en humor. Eerder schreef zij onder andere 'De tabaksbruid' en 'Scherven brengen geluk'.

KOK

ISBN 978 90 297 2677 1 NUR 342

9 789029 726771

www.kok.nl